

Jubileumexpositie in De Galerij

Een vrolijk en bizar feestje

Het zal de bezoeker niet zijn ontgaan dat De Lawei wat te vieren heeft. De schouwburg bestaat vijftig jaar. De foyer ondergaat een voortdurende metamorfose en is steeds feestelijk ingericht. Ook De Galerij, in een vleugel van de schouwburg, neemt deel aan de festiviteiten. Daar is de tentoonstelling *Feest* te zien. Door **S. van Ek**.

Beeldende kunst

Je komt meteen al in een feestelijke stemming zodra je De Galerij betreedt. Daar word je begroet door een grote goudkleurige hond van Margot Brekelmans. Een kleurrijke assemblage van Cornel is het eerste wat je daarna tegenkomt. Mocht je dan nog niet in de stemming zijn, dan zorgt Jan Kalma daar wel voor met zijn vrolijk lachende zelfportretten met feesthoedje - zijn fotoproject heet niet voor niets, met een woordspeling, *Faced* - terwijl hij ondertussen vrolijk meetoetert met een kerst- en Sinterklaasliedje. Want december is natuurlijk vooral een feestmaand. Kalma is zo aanstekelijk dat je bijna de neiging krijgt je hoofd te tooien met een van de creaties van Hillegonda Hoogvliet die vlakbij voor het grijpen

staan, zoals het kunstig vormgegeven en prijswinnende *Tour de Fête*.

Toen Erica Vos, coördinator beeldende kunst van De Galerij, een jaar geleden Sabine Liedtke vroeg om deel te nemen aan de tentoonstelling, had die juist een schilderij voltooid van haar dochter met een feesthoed op. Het thema kinderen met een hoedje heeft ze vervolgens verder uitgewerkt. Het zijn bijna allemaal schilderijen geworden, hoewel ze eigenlijk een tekenares is. Het grafische element komt terug doordat ze met lijnen een beeld toe heeft gevoegd waarmee sommige schilderijen een extra betekenislaag krijgen. *Taarteters* en *Hoedjes* zijn twee etsen waarbij vooral *Hoedjes* opvalt door het zuivere lijnenspel van de herhaald weergegeven meisjesfiguur. De werken die Brigit van der Werf heeft ingeleverd zijn divers. Er zitten schilderijtjes bij, borduurwerk en feestjurken. Alles bij elkaar is het een

installatie geworden over haar ontwikkeling als kunstenaar, waarbij zaken uit haar jeugd inspiratiebronnen zijn. Zo heeft ze haar eerste borduurblaadje geschilderd en de restjes garen, gewikkeld om een stukje karton die haar moeder had bewaard, een symbool voor een tijd waarin niets werd weggegooid.

Zo zitten er meer metaforen in haar werk, zoals de Volkswagen op het borduurwerk *De verkering van Barbie op weg naar het feest*. De Volkswagen is voor haar typerend voor de rustige vormgeving van die jaren. Het thema feest komt aan de orde in enkele feestjurken, want bij een feest vraag je je af hoe je eruit wilt zien. Ze liggen keurig verpakt in een doos, bijna als autonome objecten in een vitrine. Op de jurken staan tekeningen die door kinderen zijn gemaakt. Het borduurwerk werd uitbesteed aan een atelier in Nepal. Vanwege het onvervalste handwerk, want daar heeft de computer zijn intrede nog niet gedaan.

Douwe Idema zul je niet zo gauw op een thematentoonstelling als deze tegenkomen. Hij is een abstract werkende schilder. Net als Sabine Liedtke kreeg hij het verzoek vlak nadat hij een schilderij had voltooid. Hij heeft daar een pendant bij gemaakt en beide werken respectievelijk de

titel *Feest Dag* en *Feest Nacht* gegeven. Idema werkt, net als de door hem bewonderde Amerikaanse schilders, graag op groot formaat.

Honden

Waar haar honden verschijnen, is de humor ook nooit ver weg bij Margot Brekelmans. Honden komen in allerlei soorten en maten voorbij, in allerlei materialen en kleuren ook. Vaak haalt ze iets weg of voegt ze iets toe, zoals een lamp. Graag werkt ze met papier-maché. Het is een goedkoop materiaal waar gemakkelijk mee te werken is. Ook kunnen er relatief grote beelden mee worden gemaakt.

Haar sculpturen van honden zijn dan ook vaak iets meer dan levensgroot. Naast papier-maché gebruikt ze een transparant soort kunststof waardoor haar beelden een beetje op ijsculpturen lijken. Aan de wanden hangen voorstudies die ze heeft gemaakt voor een gang in een ziekenhuis. De honden die daarop voorkomen, staan toevallig allemaal met de natte neuzen dezelfde kant op. Ze zijn geplaatst tegen een lichtgrijze achtergrond. Dat is om een indruk te krijgen hoe de kleuren op het beton van de gang uitkomen.

Sinds de debuuttentoonstelling in het Natuurmuseum mag het werk van Koos van der Sloot zich in een toenemende belangstelling verheugen. Ogenscheinlijk hebben zijn assemblages van klokken, eieren en eidozen niets met feest te maken. Maar titels als *Bal Masqué* en *Eindeloos Bal Masqué* zetten je toch aan het denken en vooral aan het kijken. Dan zie je maskers die gemaakt zijn van eidozen. De klokken zijn toegevoegd omdat die het tijdstip aangeven waarop het masker aan het eind van het feest moet worden afgelegd.

De eieren in zijn assemblages staan symbool voor het leven, de klokken voor het tijdelijke, want het een is inherent aan het ander. Soms zijn de klokken weggelaten en vormen de eieren één groot slingeruwerk. Het fluitende ei in een kooitje is een grappige verwijzing naar een schilderij van Magritte.

Wat begonnen is als een vrolijk feestje eindigt met zulke morbide werken als de hond *Thanatos* die de dood in de vorm van een schedel met zich meedraagt, *Het fluiten van Magritte*, de wonderlijke assemblages van Cornel en de schaal van scherven van Toscani in een wat bizar en surrealistisch feestje. Feestjes hebben nu eenmaal wel eens de neiging te onttaarden.

i De expositie is tot en met 30 januari te zien in De Galerij in Drachten

Op de voorgrond *Een feestelijke taart* van Cornel en achter schilderijen van Douwe Idema. Foto: Frans Andringa